

Xavi Sarrià: de professió, el compromís amb la seva gent

AGNÈS TODA I BONET

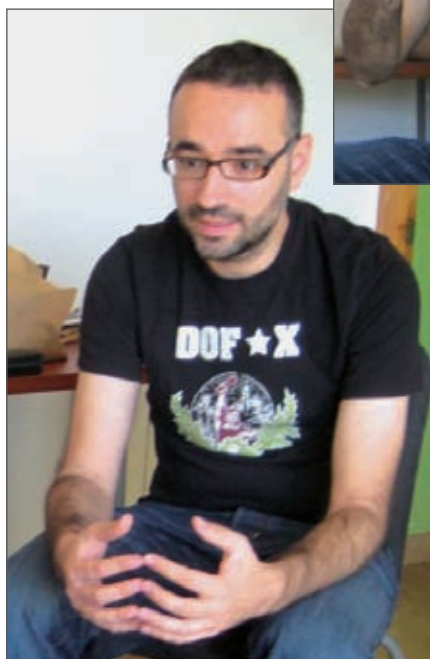
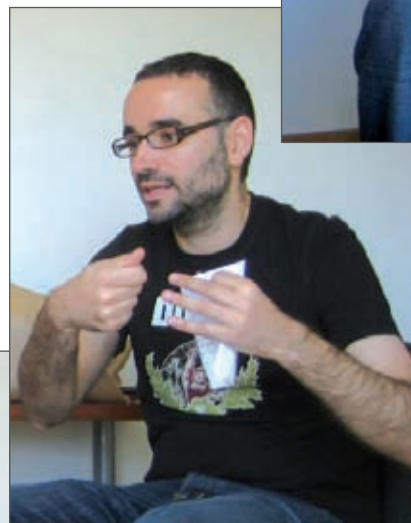
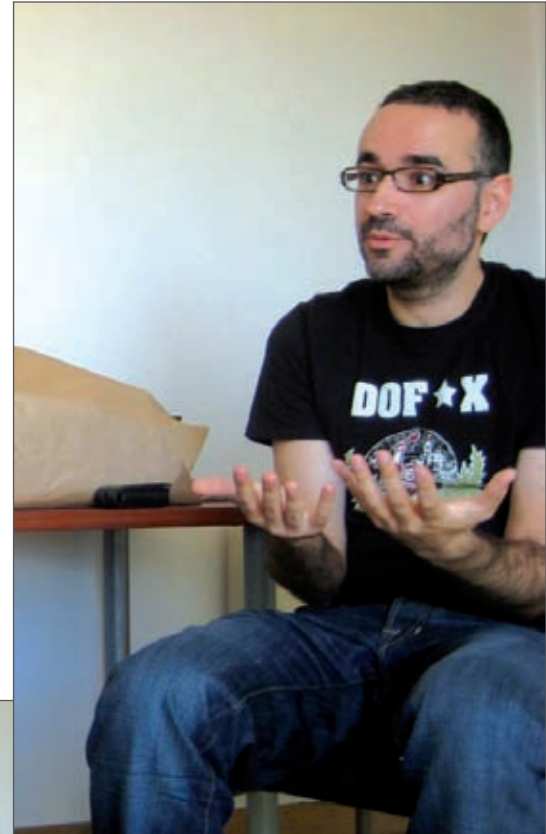
Avui, a Benimaclet, Xavi Sarrià ens ensenya els seus nous projectes: una de les noves cançons que apareixerà en el nou àlbum que tregui *Obrint Pas*, amb el qual ha obtingut tant de ressò, i una novel·la, amb la qual provarà d'obtenir el mateix èxit que ha assolit amb la seva opera prima, un llibre de contes, *Històries del paradís*, un títol irònic que enllaça amb el de l'últim treball d'*Obrint Pas*, *Benvingut al paradís*, perquè, tot i tractar-se de projectes diferents, tots tenen el mateix objectiu. Ell mateix ens ho explica.

Com és que has fet el pas a l'escriptura?

Primer de tot, hauria d'aclarir que vaig començar escrivint textos abans de cançons. Quan tenia dotze o tretze anys sentia la necessitat d'escriure, de desfogar-me, d'alliberar amb les paraules totes les frustracions i inquietuds pròpies de l'edat. Ho feia gairebé compulsivament, sense voluntat d'ensenyar allò que escrivia, com si fóra una teràpia. Poc després, a l'institut, ens vam ajuntar un grup d'amics i vam decidir fer un grup de rock. Supose que ens sentíem atrets per tot allò que envolta la música: tocar una guitarra elèctrica, gravar discos, anar de concert, etc. Nosaltres som una generació que ja hem crescut amb la cultura audiovisual, amb la televisió, les pel·lícules, internet, i crec que per això em va motivar més pel fet de formar un grup de música que pel de dedicar-me a escriure ficció.

Tot i això, he dir que amb el pas del temps m'he adonat que em sent més a gust amb les paraules que amb les partitures. No tinc una explicació raonable, però és un fet que he estudiat literatura i no música. Jo mai no m'he considerat músic, sinó més aviat autor de cançons. Durant tots aquests anys m'he dedicat a intentar emocionar amb la música, a utilitzar-la com a arma, a aprofitar la seua força per a explicar petites històries en forma de càpsu-

les. I ho he provat de fer de la mateixa manera que ara ho prove utilitzant la narrativa, perquè, per a mi, són dos vestits d'una mateixa ànima. Aquests dos mitjans tenen semblances i es pot establir una mena de sinergia que t'ajuda a aprendre l'un de l'altre. Amb les cançons estàs supeditat a la música, als seus versos, a la rima, a la mesura que

imposa; però, al mateix temps, aquesta música té un llenguatge propi i universal que omple de força i energia els textos. En la narrativa, en canvi, no tens aquest plus de força i significat que representa la música; ara bé, tens la llibertat d'esplaiar-te,

de recrear situacions, d'entrar en la ment dels personatges i de gratar en les teues pròpies llums i ombres. En aquest sentit, he de dir que tota l'experiència que he recollit escrivint cançons m'ha ajudat molt a l'hora d'escriure els contes del llibre, així com tot el treball que he fet amb el llibre m'està ajudant molt per a obrir el món referencial de les noves cançons. Com veus, aquestes dues facetes s'alimenten mútuament, tot i que, en el meu cas, l'experiència com a lletrista fa que com a narrador em coste d'esplaiar-me i que tendisca

a comprimir els textos. Potser per això he escrit un recull de contes i no una novella. Però de tot se n'ha d'aprendre. Per a mi, a més, allò important és saber utilitzar aquest potencial, no per a fer una exhibició personal de coneixements sinó per a emocionar amb senzillesa l'oient o el lector. Aquesta és la finalitat, i també la necessitat que té un mateix de sentir-se una mica més viu quan ho fa.

De quines influències pots parlar?

Nosaltres tenim influències de tota mena. Com t'he comentat, hem crescut amb la cultura audiovisual, i això es nota. Jo no entenc la literatura com un fet estanc, sinó com una conseqüència de les diferents facetes d'allò que ets i fas en la vida. Per això la meua manera d'escriure està molt influenciada, per exemple, pel cinema. De vegades em fa la sensació que escric imaginant-me imatges, com si estiguera en una pel·lícula, i que intente recrear tot allò que sent i veig com si fóra una càmera. De fet, la primera citació que obre el llibre és d'una pel·lícula francesa, *La Haine*, que representa el concepte que volia expressar amb el llibre. També, és clar, hi ha influències literàries d'autors que combinen el realisme amb un punt de màgia, com Calders, per exemple. M'agrada d'explicar la realitat sense perdre la visió fantàstica que amaga. I, per suposat, hi ha influències del món de les cultures juvenils relacionades amb grups musicals com The Clash que vam mamar de menuts.

El llibre l'has anat confegint amb l'ajuda dels teus companys d'Obrint Pas?

És evident que la gent del grup és molt important per a mi. Hem crescut junts i hem creat junts durant més de quinze anys. Per això, quan vaig començar a escriure el llibre, em sentia molt sol, com si necessitara l'aprovació i el suport dels meus. Vaig aconseguir que durant els viatges en furgoneta els companys llegiren els contes i m'aconsellaren. Per a mi, a més, aquest exercici ha estat molt important, perquè d'alguna manera volia arribar a la gent com jo, com ells, a la gent de les nostres generacions que amb els anys hem anat deixant de banda la literatura a favor d'altres canals d'expressió. És

Agnès Toda i Xavi Sarrià en un moment de l'entrevista

evident que aquest fet és un problema, no sols perquè com a lectors ens perdem la infinitat de mons i sensacions que amaguen les pàgines escrites, sinó perquè, també com a autors, la literatura ens ofereix unes eines úniques a l'hora d'intentar construir tot un món referencial que ens permeta de crear un discurs crític entre el nostre jovent. Fixem-nos en el cinema o la televisió: han creat un món referencial entre el nostre jovent cada cop més potent (i *a priori* aliè) basat en les sèries, les pel·lícules o els videojocs. Això fa que un jove de Barcelona senta com a més proper a la seua cultura un carrer de Los Angeles que un de València. No vull dir que aquest fet siga del tot negatiu, sinó que ens ajuda a comprendre la magnitud del món global en què vivim; a més, els joves d'ací hauríem de contrarestar la balança creant històries pròpies que parlen de les nostres problemàtiques més properes, de les nostres lluites, de les nostres inquietuds i, en definitiva, de la nostra visió del món. I la literatura, com se sap, és una arma molt poderosa en aquest sentit, perquè tothom pot agafar un bolígraf i un paper i escriure històries que ens ajuden a entendre una mica millor qui som.

Hi ha una voluntat expressa d'escriure en valencià?

Hi ha una voluntat d'escriure en occidental perquè és la variant que parle

i amb què he escrit sempre. Com diu la informació del llibre, vaig nàixer a Barcelona però visc a València des de ben jove, perquè la meitat de la meua família és d'ací. També he de dir que al País Valencià els índexs de lectura en català estan per terra i que existeix una forta batalla per part d'una legió d'escriptors, professors i editors que des de fa dècades lluiten amb constància i esforç per capgirar aquesta tendència. Jo només m'he unit a aquest exèrcit voluntari de gent que treballa pel futur de la nostra llengua entre el nostre jovent. El fet d'editar-ho a Bromera és una de les conseqüències lògiques d'aquesta aposta. En aquest sentit, he de dir que estic molt content del treball que s'ha fet i de la resposta positiva que ha tingut el llibre al País Valencià. Als instituts de secundària, per exemple, m'he trobat amb moltes alegries i sorpreses; adolescents de totes les procedències comenten les històries del llibre amb tota normalitat. Quan ets allà et sents com si guanyares xicotetes batalles, i són les batalles del dia a dia, les que no es veuen, les que protagonitzen milers de persones anònimes arreu dels Països Catalans. Les mateixes persones que realitzen un tasca molt més important que la nostra: treballar sobre el terreny, amb els fets i no únicament amb les paraules, per garantir el futur del país que construïm entre tots. ♦